

Τὸ Κονσέρτο εἶναι μιὰ Αὐστριακὴ κωμωδία, λίγο ξένη γιὰ τὴ δική μας ζωὴ, μὲ τύπους ποὺ φυσικὸ εἶναι νὰ μᾶς φαίνονται ἔτσι ἀπίθανοι, ὑπερβολικοί, παρατραβηγμένοι, γιὰ νὰ κερδηθεῖ ἐντονότερα τὸ κωμικὸ ἀποτελεσμα... Ἔχομε συνηθίσει, στὴν κωμωδία κυρίως, τὸ γαλλικὸ πνεῦμα ποὺ μᾶς εἶναι πιὸ γνῶριμο καὶ πιὸ συγγενικὸ ἴσως μὲ τὸ δικό μας. Παρ' ὅλα αὐτά, ἡ Βιεννέζικη αὐτὴ κωμωδία, ἔχει πολλὴ χάρη, δροσιὰ κι' ἀνεξάντλητη ἐξυπνάδα κι' ὕστερα μάλιστα ἀπὸ τὴς τραγωδίας ποὺ διαδέχτηκε, γίνηκε δεκτὴ μ' ἐνθουσιασμό... Ἡ ἰδέα δὲν εἶναι πρωτότυπη βέβαια — καταλαβαίνει κανένας τί ἀξίζει κείνο ποὺ ἔχει, μόνο σὰν κινδυνεύει νὰ τὸ χάσει — μὰ δίνεται ἑλαφρά, παιγνιδιάρικα, μὲ πολὺ κέφι καὶ μᾶς μεταφέρει σ' ἓναν κόσμο, ὄχι πολὺ γνῶριμο, ποὺ μᾶς ξαφνιάζει καὶ μᾶς ξεκουράζει.

Ὁ κ. Μουζενίδης κατάλαβε ἀκριβῶς πῶς αὐτὰ τὰ προτερήματα ἔπρεπε νὰ τονίσει καὶ μᾶς ἔδωκε μιὰ παράσταση ζωηρὴ, ἀνάλαφρη, μὲ γοργότητα καὶ δροσιὰ ἀπὸ τὴν ἀρχὴ ὡς τὸ τέλος. Οἱ σκηνές μόνο τῶν κοριτσιῶν ξέφυγαν ἀπὸ τὸ γενικὸ πνεῦμα καὶ ξεπέρασαν σὲ ὑστερισμὸ κι' ἀκαταστασία τὸ μέτρο ποὺ χαρακτήριζε τὴν παράσταση... Περίφημη ἡ δὶς Ἑλένη Παπαδάκη στὸ ρόλο τῆς Μαρίας. Μὲ τί φυσικότητα κι' εὐγένεια, μὲ τί ἐσωτερικότητα ἔπλασε τὸν ὥρατο αὐτὸ τύπο. Ἀπόδειξε μιὰ φορὰ ἀκόμη πῶς ξέρεي μὲ τὰ ἀπλούστερα μέσα νὰ δημιουργεῖ ἀτμόσφαιρα καὶ ζωὴ γύρω της καὶ νὰ ὑποβάλλει πραγματικὲς ἀνθρώπινες καταστάσεις. Μὲ πολλὴ ζωντανία καὶ πρωτοτυπία μᾶς ἔδωκαν τοὺς παράξενους τύπους ποὺ ἐνεσάρκωναν οἱ κ. Γληνὸς καὶ Δενδραμῆς... Πολὺ δροσερὴ ἡ κ. Μανωλίδου σ' ἓνα ρόλο ποὺ τῆς ταίριαζε ἐντελῶς, κι' ἡ κ. Μουστάκα κι' ὁ κ. Δεστούνης πολὺ καλοί.

Μιὰ παράσταση χαριτωμένη ποὺ μπορεῖ νὰ μὴ μᾶς πλουτίζει πνευματικὰ, μᾶς δίνει ὅμως, μὲ πολὺ αἰσθητικὰ μέσα, τὴ χαρὰ καὶ τὸ γέλοιο.

ΣΟΦΙΑ ΜΑΥΡΟΕΙΔΗ ΠΑΠΑΔΑΚΗ